

ชื่อ-นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

การอ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว

การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านให้ผู้ฟัง เพื่อให้เข้าใจวรรณคดีและจินตนาการไปตามเนื้อเรื่อง ผู้ที่อ่านออกเสียงจึงต้องมีน้ำเสียงสดใสไพเราะ อ่านเว้นวรรคตอนและสะกดการันต์ได้ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านร้อยกรองผู้อ่านต้องรู้จักฉันทลักษณ์ และท่วงทำนองการอ่านคำประพันธ์แต่ละชนิดด้วย ดังนั้นผู้อ่านจึงควรฝึกฝนการอ่านออกเสียงให้ชำนาญไปตามความสามารถของตนบทหลักการที่ถูกต้องซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นอีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางภาษาของชาติอีกทางหนึ่ง

๑. ความหมายของร้อยแก้ว

ตามพจนานุกรมความหมายว่า “ความเรียงที่สละสลวย ไพเราะด้วยเสียงและความหมาย” หรือหมายถึง “ถ้อยคำที่เรียบเรียงขึ้นโดยไม่มีข้อบังคับหรือข้อแก้ต่าง ๆ เช่น สัมผัส เอก โท ตรี ลหุ คณะ ฯลฯ เป็นความเรียงที่เกลี้ยงเกลาสละสลวย ไพเราะงดงาม ประหนึ่งการร้อยดวงแก้วที่แสงงามเข้าด้วยกัน”

ถึงแม้ว่าร้อยแก้วจะไม่บังคับว่าต้องใช้คำที่สัมผัสกัน แต่บางครั้งร้อยแก้วที่มีสัมผัสซึ่งก็จะทำให้เกิดความไพเราะและแสดงถึงการเรียบเรียงร้อยแก้วนั้นอย่างพิถีพิถัน เช่น “...กรุงสุโขทัยนี้ดี ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว เจ้าเมืองบเอาจอบในไพร่ลู่ทาง เพื่อนจูงวัวไปค้าขี่ม้าไปขาย...” เป็นข้อความในหลักศิลาจารึกหลักที่ ๑ ของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชที่ใช้คำคล้องจองทำให้เกิดความไพเราะ

๒. รูปแบบของร้อยแก้ว

รูปแบบของร้อยแก้วแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. บันทึคดี คือ งานเขียนที่แต่งขึ้นโดยจินตนาการ มีความมุ่งหมายให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงเป็นสำคัญ แต่ก็อาจให้ความรู้ความจรโลงใจ คติ และแง่คิดต่าง ๆ ด้วยงานเขียนประเภทนี้ได้แก่นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย บทละครพูด นิยายอิงพงศาวดาร ตำนานต่าง ๆ เป็นต้น

๒. สารคดี คือ งานเขียนที่แต่งขึ้นจากข้อเท็จจริง เป็นงานเขียนที่มุ่งให้ความรู้และข้อเท็จจริงเป็นสำคัญ เช่น สารคดีเชิงท่องเที่ยว สารคดีเชิงชีวประวัติ รายงานการประชุม ความเรียง บทความ ตำราทางวิชาการ พงศาวดาร กฎหมาย จดหมายเหตุ พระราชหัตถเลขา พระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา เป็นต้น

๓. หลักการอ่านออกเสียงร้อยแก้ว

การอ่านออกเสียงร้อยแก้วเป็นการอ่านออกเสียงเหมือนเสียงพูดธรรมดา เพื่อรับสารจากเรื่องที่อ่าน โดยมีหลักการอ่านดังนี้

๑. ศึกษาเรื่องให้อ่านให้เข้าใจ เพื่อให้ทราบถึงสาระสำคัญของเรื่อง อารมณ์และความรู้สึกที่ผู้เขียนตั้งใจจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ แล้วแบ่งวรรคตอนในการอ่านให้ถูกต้องว่าตอนใดควรเว้นวรรคน้อย ตอนใดควรเว้นวรรคมาก

๒. ศึกษาหลักการอ่านคำในภาษาไทยให้ถูกต้องตามอักขรวิธี การอ่านคำที่นิยมมาจากภาษาต่างประเทศ ต้องอ่านให้ถูกต้องโดยยึดพจนานุกรม

๓. ต้องมีสมาธิในการอ่าน คือ ต้องมีความมั่นใจตัวเอง ไม่อ่านผิด อ่านตก อ่านเติม หรืออ่านผิดบรรทัด ต้องควบคุมสายตาจากซ้ายไปขวาและย้อนกลับมาอีกบรรทัดหนึ่งอย่างว่องไวและแม่นยำ

๔. อ่านด้วยน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติ คือ การอ่านให้มีน้ำเสียงเหมือนเสียงพูด ไม่ดัดเสียงหรือใช้เสียงแหลมเกินไป เน้นเสียงหนักเบา สูงต่ำ ให้เป็นไปตามธรรมชาติโดยสอดคล้องกับเรื่องที่อ่าน

๕. อ่านออกเสียงให้ดังพอประมาณ ไม่ตะโกนหรือเสียงแผ่วเกินไป หากอ่านเสียงดังผ่านไมโครโฟนควรให้ปากห่างจากไมโครโฟนของแต่ละคน และระมัดระวังอย่าให้เสียงหายใจเข้าไมโครโฟน เพราะเสียงจะพร่าไม่น่าฟัง

๖. อ่านเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง เป็นการกำหนดการอ่านให้เหมาะสม ไม่อ่านเร็วหรือช้าเกินไป ต้องอ่านให้จับคำและจบความ ถ้าเป็นคำยาวหรือคำหลายพยางค์ไม่ควรหยุดกลางคำหรือตัดประโยคจนเสียความ

๗. อ่านอย่างมีลีลาและอารมณ์ตามเนื้อเรื่องที่อ่าน คือ เน้นคำสำคัญและคำที่ต้องการเพื่อให้เกิดภาพพจน์หรือจินตนาการ การเน้นควรเน้นเฉพาะคำไม่ใช่เน้นทั้งวรรคหรือเน้นทั้งประโยค เช่น “แม่ คือ ผู้ให้กำเนิดและผู้มีพระคุณต่อเรา” เน้นคำว่า “แม่” เป็นต้น

๘. อ่านเครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้อง เช่น คำที่ใช้อักษรย่อต้องอ่านให้เต็มคำดังตัวอย่าง “คณะกรรมการแม่บ้าน ทบ. ลงพื้นที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม” ต้องอ่านออกเสียงว่า “สมาคมแม่บ้าน กองทัพบก ลงพื้นที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม”

๙. การผ่อนลมหายใจ เมื่ออ่านจบย่อหน้าหนึ่ง ๆ ควรผ่อนลมหายใจเล็กน้อย เมื่ออ่านย่อหน้าใหม่จึงเน้นเสียงหรือทอดเสียง เพื่อดึงดูดความสนใจ จากนั้นก็อ่านตามปกติตามเนื้อหาที่อ่าน

๑๐. การจับหนังสือ ควรวางหนังสือหรือบทอ่านบนฝ่ามือซ้าย ยกขึ้นให้ได้ระดับตามความเหมาะสม มือขวาคอยพลิกหนังสือหน้าถัดไปไม่ควรใช้นิ้วชี้ตามตัวหนังสือ